

Patient her og maa straks komme. Han lovede at hente mig.«

En Tid sad de to Veninder nu og talte om fælles Bekendte; men Jyttes Opmærksomhed gled efterhaanden bort fra Samtalen. Hun var bleven tankefuldt optaget af den lille Pige, der stadig gemte sig bag Moderens Stol.

Hun huskede den Dag, da Budskabet om dette Barns Fødsel naaede hende ovre fra Jylland, og det Indtryk, Begivenheden havde gjort paa hende. Af alle hendes jævnaldrende Veninder og Skolekammerater var Meta den første, der blev Moder, og hun havde ved den Lejlighed første Gang fuldt forstaaet, at ingen Lykke paa Jorden kunde lignedes ved den at faa et Barn med den Mand, man holdt af.

»Veed du, Meta, jeg havde nær ikke kendt dig igen. Du tror maaske, jeg siger det for at være ubehagelig. Men det er langt fra.«

»Du mener dog vist, at jeg er bleven skrækkelig tyk. Jeg er virkelig tidt forfærdet over mig selv. Men det generer mig forresten ikke. Jeg gik forleden to Mil uden at blive det mindste træt. Dig kan man derimod ikke se Spor af Forandring paa. Du har rigtignok holdt dig godt. Da du før kom ind ad Døren, var det aldeles som dengang jeg sidst saae dig i Dronningens Tværgade.«